

HYVÄ PÄÄTÖSLAUSELMA JA HUONO PUHE

Kaikki Venäjän valveutuneet työläiset ovat epäilemättä suhtautuneet mielenkiinnolla ja asiallisesti Kansainvälisen toimiston päätöslauselmaan Venäjän asioista. Tämän päätöslauseلمان tärkeimpänä kohtana, kuten tunnettua, on se päätös, että on järjestettävä tai saatava aikaan „*yleinen mielipiteiden vaihto*” Venäjän „työväenliikkeen kaikkien ryhmien” kesken, mukaan lukien sekä ne, jotka tunnustavat sosialidemokraattisen ohjelman, että ne, joiden ohjelma „käy yhteen” (eli „on sopusoinnussa” — im Einklange) sen kanssa.

Tämä viimeksi mainittu määritelmä on tavattoman laava, siihen eivät sisälly ainoastaan Jagellon kannattajat, vaan myös kaikki sellaiset ryhmät, jotka haluavat sanoa, että niiden ohjelma „on sopusoinnussa” eli „käy yhteen” sosialidemokratian ohjelman kanssa. Tästä lavesta määritelmästä ei kuitenkaan ole mitään vahinkoa, koska „*mielipiteiden vaihtoa*” varten on tietysti toivottavaa, että osallistujain kokoonpano määriteltäisiin mahdollisimman laajaksi, sulke-matta pois niitäkään, joiden kanssa *haluaisivat* yhdistyä vaikkapa vain erilliset sosialidemokraattiset ryhmät. Ei pidä unohtaa, että Kansainvälisen sosialistisen toimiston istunnossa esitettiin kaksi suunnitelmaa: 1) Kautskyn suunnitelma — „saada aikaan yleinen mielipiteiden vaihto” *eikä muuta*. Mielipiteiden vaihto asiaan puolueettomasti suhtautuvan kollegion edessä, nimittäin Kansainvälisen sosialistisen toimiston Toimikunnan edessä, *selvittää*, minkälainen on asiointi ja kuinka syvällisiä ovat erimielisyydet. 2) Toisen suunnitelman esitti Rosa Luxemburg, mutta hän otti sen takaisin Kautskyn vastaväitteiden jälkeen,— tämän

suunnitelman mukaan „yhtenäisen puolueen ennallistamista varten” olisi tullut pitää „yhdistävä konferenssi” (Eini-gungskonferenz).

Tämä jälkimmäinen suunnitelma oli tietysti huonompi, sillä ensin on koottava tarkat asiatiedot, puhumattakaan siitä, että täten Rosa Luxemburg yritti soluttaa salaviihkaa läpi vain surullisenkuuluisan „tyszkalaisen ryhmän” „ennal-listamisen”.

Hyväksytyksi tuli Kautskyn suunnitelma, joka on varo-vaisempi ja käy johdonmukaisemmin käsiksi yhtenäisyys-kysymykseen ennakolta tapahtuvan „mielipiteiden vaihdon” ja tarkkojen tietojen tutkimisen *kautta*. Sen vuoksi onkin täysin luonnollista, että Kautskyn päätöslauselma hyväksyt-tiin yksimielisesti.

Mutta täytyy tehdä ero Kautskyn päätöslauselman, joka tuli Toimiston päätöslauselmaksi, ja Kautskyn *puheen* välillä, jonka eräessä kohdassa hän tuli puhuneeksi suoras-taan *hirveitä*. Olemme aikaisemmin jo lyhyesti maininneet tästä seikasta, mutta „Vorwärtsissä” (saksalaisten pää-äänenkannattaja)¹²⁶ julkaistu selostus Kautskyn puheesta pakottaa meidät nyt käsittelemään seikkaperäisemmin tätä tärkeää kysymystä.

Väittäessään Rosa Luxemburgia vastaan Kautsky sanoi, „että vanha puolue on kadonnut, vaikka ovat säilyneet van-hat nimet, jotka kuitenkin ovat aikaa myöten (im Laufe der Jahre — viime vuosien aikana) saaneet uuden sisällön. Vanhoja tovereita ei saa muitta mutkitta jättää syrjään vain sen takia, ettei heidän puolueensa (ihre Partei) kannu vanhaa nimeä”.

Kun Rosa Luxemburg sanoi vastaväitteeksi, että „Kautskyn sanonta, että Venäjän puolue on muka kuollut (sei tot), on harkitsematon sanonta”, niin Kautsky rajoittui „protestoimaan vain sitä vastaan, että hän olisi muka sano-nut Venäjän sosialidemokratian kuolleen. Hänhän sanoi vain, että vanhat muodot on särjetty ja että täytyy luoda uusi muoto”.

Tässä käännöksinä ne virallisen selostuksen kohdat, jotka koskevat meidän kysymystämme.

Ilmeistä on, ettei Kautsky sanonut eikä voinut sanoa, että *sosialidemokratia* on kuollut. Mutta sen hän sanoi, että *puolue* on kadonnut, *eikä hän peruuttanut* sanojaan, vaikka hänelle esitettiin vastaväite!

Tämä on uskomatonta, mutta totta.

Kautsky on sotkenut asioita uskomattoman pahasti. *Keiden* „vanhojen tovereiden” syrjään jättämisestä hän puhui? Herrojen Potresovin ja kumppaneidenko? Nimittikö hän „*heidän* puolueekseen” likvidaattorien muotoutumatonta joukkoa?

Vai tarkoittiko Kautsky „PPS:n levitsaa”, joka ei sisällynyt Rosa Luxemburgin määritelmään? Mutta silloin jää käsittämättömäksi sanonta „vanhat toverit”, sillä *koskaan*, aina sosialidemokraattisen puolueen syntymisestä pitäen, s.o. vuodesta 1898 lähtien, PPS:n jäsenet *eivät ole yleensä olleet* sosialidemokraattien puoluetovereita!

Meistä ovat molemmat tulkinnat saman arvoisia, sillä olisi tosiaan naurettavaa jättää likvidaattorit syrjään „mielipiteiden vaihdosta” yhtenäisyyskysymyksestä (kysymyshän on juuri heistä), ja yhtä naurettavaa olisi myös PPS:n levitsan syrjään jättäminen (sillä abstraktisesti puhuen on mahdollista, että likvidaattorit saattavat — heiltä voi odottaa mitä tahansa! — perin jyrkästi puolustaa *ei*-socialidemokraattisen puolueen — PPS:n kanssa tekemäänsä hajottajain liittoa). Täytyyhän joka tapauksessa saada tarkalleen tietää, mitä haluavat puolueelta eivät ainoastaan herrat likvidaattorit, vaan myös heidän liittolaisensa.

Kiistattomaksi jää se tosiasia, että Toimistossa Kautsky päätyi puheissaan siihen, että Venäjän puolue on muka kadonnut.

Kuinka hän saattoi puhua noin hirveitä asioita? Ymmärtääkseen sen venäläisten työläisten on tiedettävä, *ketkä toimittavat* Saksan sosialidemokraattiselle lehdistölle *tietoja* Venäjän asioista? Kun saksalaiset kirjoittavat, niin he tavallisesti kiertävät kysymyksen erimielisyyksistä. Kun venäläiset kirjoittavat saksalaisissa sosialidemokraattisissa julkaisuissa, niin me näemme joko kaikkien ulkomaisten ryhmäkuntien esiintyvän liitossa likvidaattorien kanssa herjatakseens mitä säädyttömimmän „leniniläisiä” (kuten „Vorwärtsissä” tapahtui keväällä 1912), tahi näemme niissä kysymystä tahallaan hämäävän tyszkalaisen, trotskilaisen taikka jonkun muun, ulkomaiseen kerhoon kuuluvan henkilön sepustuksia. *Vuosikausiin* ei ole julkaistu ainoatakaan asiakirjaa, päätöslauselmakokoelmaa, ei ole eritelty aatteita eikä kertaakaan ole yritetty koota tosiasioihin perustuvia tietoja!

Surkutella täytyy saksalaisia johtajia, kun he (jotka teoreettisia kysymyksiä pohtiessaan osaavat koota ja tutkia asiatietoja) kehtaavatkin kuunnella ja toistaa likvidaattoritiedottajien tarinoita.

Elämässä tullaan toteuttamaan Toimiston päätöslauselma, ja Kautskyn puhe jää vain surkeaksi kuriositeetiksi.

„Proletarskaja Pravda” № 6,
joulukuun 13 pnä 1913

Julkaistaan „Proletarskaja Pravda”
lehden tekstiin mukaan
